

неправда, што са прѣтърпѣли, би обезпечила покровителство, били уловени, и въ най-басната видѣлина на денѣтъ, подѣ ясно то и засмѣното небо, хладнокрѣвно са били посѣчени, и главити имѣ са нахвърлени на единѣ куиѣ и са оставени да гниатѣ.

Г-нѣ Дизраели те ималѣ право, когато остроумно те казалѣ, че турцити обикновенно свършоватѣ тѣхната свръзка съ людѣти, што паднатѣ въ рѣцѣтъ имѣ, съ единѣ по-експедитивенѣ начинѣ отѣ колгото съ затваряне то имѣ. — Така и направили. — Г-нѣ Дизраели те ималѣ право. — Въ врѣмето, когато той правилѣ таа остроумна бѣлѣжка, тина млади моми са вече лежали тамѣ отѣ нѣколко дни.

РАПОРТЪ НА Г-НА СКАЙЛЕРА ЗА КЛАНЕТО ВЪ БЪЛГАРИА, ОТПРАВЕНЪ ДО
ПОЧТЕНИЙ ХОРАСА МАЙНЕРА, ПРАТЕНИКЪ НА СЪЕДИНЕНИИ ТИ ДРЪЖАВИ
ВЪ ЦАРИГРАДЪ, НА $\frac{8}{20}$ НОЕМ. 1876.

Като заминахъ, на 23-й юлий, отѣ Цариградъ, останахъ единѣ денѣ въ Одринъ, отѣ дѣто тутакси заминахъ за Пловдивъ, срѣдоточие то на размирени ти области въ България. Откактѣ обидохъ много села въ Пловдивската областъ, отѣ тамѣ заминахъ въ селата Гамболски и Сливненски; послѣ прѣминахъ Стара-планина и обидохъ областити Търновска, Габровска и Севлиевска, и отѣ тамѣ завъртѣхъ за Одринъ прѣзъ Шипка, Казанлъкъ, Загора и Чърпанъ, отѣ дѣто се завърнахъ въ Цариградъ на 17/29 августѣ.

Кога ходѣхъ по селата, всакога ме придружаваха по двѣ заптигета. Турската власть не скланаше да зимахъ по-малко заптигета съ мене. Тя ми даваше отѣ 5 до 10 заптигета и ме неоставеше да пътовамъ самѣ, като казоваше, че заптигета та са отговорни за моята безопасность и, че така го изискова приличие то. Заптигета та не ми трѣбоваха да ми показватѣ пътътъ, и оште повече не ми трѣбоваха да ме пазетѣ, като знахъ, че при една малка опасность ште ме оставетѣ самѣ.

Азъ отдавахъ на властѣта приличната почетѣ, гледахъ да изпълнавамъ всички ти формалности, посѣщтавахъ правителствени ти домове; нѣ огбѣгновахъ да ходя въ турски къшгѣта, та да мога свободно да влизамъ въ българскити къшгѣта. Така съшто нерачихъ да имамъ и почетна стража прѣдъ врата та на къшгѣта, въ конато живѣяхъ.

Мене ме придружаваше единѣ младѣ Българинѣ съ доста добро въспитание, Г-нѣ Петръ Димитровъ, който знаеше турскій и английскій.

Азъ познавахъ доста български, та разбирахъ, што се говореше, и можахъ да прѣгледовамъ писаното, што ми се даваше. Освѣнъ това, въ всичко то си пътоване имашъ съ себе си по единѣ двама Арменци и Гръци за турскій и за гръцкій езикѣ.

Азъ често имашъ голѣми прѣчки, доклѣ да хвана истината на работата, и тина прѣчки понѣкога излизаха едно отѣ турската власть, и друго, отѣ страховање то на Българѣти, и най-послѣ отѣ самата работа,